

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 78.115 van 13 januari 1999

A. 68.353/VI-13.172

In zake : **de Vereniging zonder Winstoogmerk "Cliniques Universitaires Saint-Luc"**,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jacques PUTZEYS,
Mr. Xavier LEURQUIN en
Mr. Luc VAN HOUT, advocaten,
Sint-Bernardusstraat 98
1060 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap,
vertegenwoordigd door haar
Regering,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Marc UYTENDAELE en
Mr. Eric MARON, advocaten,
Kapitein Crespelstraat 2/4 bus 5
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 1 april 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij de VZW "Cliniques universitaires Saint-Luc" de nietigverklaring vordert van de beslissing d.d. 17 januari 1996 waarbij de Beroepscommissie, ingesteld bij artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen, verklaart dat het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing vervat in een brief d.d. 3 maart 1994 van mevrouw L. ONKELINX, Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap, houdende intrekking van de erkenning van

9 C-bedden vanaf de elfde dag van de kennisgeving, ontvankelijk doch ongegrond is;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van mevrouw DEBROUX, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 7 juli 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 november 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 16 december 1998;

Gehoord het verslag van de heer LEWALLE, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. LEURQUIN, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. MARON, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van mevrouw DEBROUX, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep :

1. Op 10 november 1993 heeft de verwerende partij de verzoekende partij in kennis gesteld van een voorstel tot intrekking van de erkenning van 9 C-bedden (dienst heerkunde). Dat voorstel was als volgt gemotiveerd :

" Punt 2.2. van het protocol dat op 28 juli 1993 is gesloten tussen de federale regering en de in artikel 59bis, 59ter en 108ter van de Grondwet bedoelde overheden inzake het te voeren gezondheidsbeleid bepaalt dat onderbezette ziekenhuisbedden dienen te worden afgeschaft. Uit de aan mijn diensten meegedeelde statistieken blijkt, na vergelijking met die overgezonden aan de Studiedienst van het Ministerie van Volksgezondheid en Leefmilieu en eventueel na aanvulling - wegens te grote verschillen - door een onderzoek van de Dienst Boekhouding van dat Ministerie, dat de bezettingsgraden bepaald in artikel 16 van het voormelde besluit niet bereikt zijn wat uw dienst heerkunde betreft.

Met toepassing van artikel 20 van datzelfde besluit dienen 9 C-bedden te worden afgeschaft.

Aangezien dat K.B. geen enkele mogelijkheid biedt om een tijdelijke afwijking toe te staan, dient het dan ook strikt te worden toegepast, zonder rekening te houden met de aangevoerde argumenten houdende verduidelijking van de lage bezettingsgraden en/of houdende verwijzing naar een toekomstige verhoging van die bezettingsgraden.

Bijgevolg geef ik u bij deze kennis van een voorstel tot intrekking van erkenning met ingang van 1 januari 1994 voor die bedden en zend ik daarvan vandaag een kopie naar de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen.

(...)"

2. Op 23 november 1993 heeft de verzoekende VZW aan de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen een memorie gezonden waarin zij het voorstel tot intrekking van de erkenning in de volgende bewoordingen bestrijdt :

" (...)

Wij moeten u helaas melden dat wij uw voorstel tot afschaffing van 9 C-bedden in de 'Cliniques Universitaires Saint-Luc' om de zes volgende redenen niet kunnen aanvaarden :

1) Het aantal universitaire bedden van de 'Cliniques Universitaires Saint-Luc' is vastgesteld bij K.B. van 2 mei 1986 (...) in het kader van de nationale programmatie van 1190 universitaire bedden voor de 'Université Catholique de Louvain' (K.B. van 24 december 1980). Die bedden en het aantal zieken die daarin worden verpleegd, zijn de leermiddelen van het universitair onderwijs en mogen niet worden teruggeschroefd, te meer daar het aantal opnames steeds in stijgende lijn gaat (...).

2) Krachtens de wet op de ziekenhuizen (art. 22 en 45) moest de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen over de afschaffing van bedden worden gehoord. Tijdens de vergadering van de Raad van 29 juli, de dag na de ondertekening van het op 28 juli gesloten protocolakkoord dat de Ministers verbindt, is er echter geen enkele mogelijkheid geweest om enige mening of enig argument aan te voeren inzake de intrekking van de erkenning van universitaire ziekenhuisbedden.

3) Minister B. ANSELME heeft door het ondertekenen van het M.B. van 6 juni 93 (B.S. 30-08-93) de ontwikkeling van technologische vernieuwingen bevorderd en gefinancierd. Uit het nummer van deze maand van het tijdschrift (...), dat bij deze memorie is gevoegd, blijkt dat de jongste jaren een hele reeks ontwikkelingen op het gebied van de heelkunde zijn uitgewerkt. Het gaat om endoscopische heelkunde in verscheidene domeinen, het gebruik van laserstralen, interventionele technieken met behulp van toepassingen van de radiologie, ... die alle tot gevolg hebben dat de duur van het verblijf in het ziekenhuis wordt ingekort, ook al is de kostprijs van de medische handeling op zich hoger. Het zou paradoxaal zijn, mocht de bevordering van de ontwikkeling van nieuwe technieken voor de universitaire instelling die zich daaraan wijdt (en aangemoedigd wordt om zich daaraan te wijden) leiden tot een straf door de schrapping van de erkenning van een aantal bedden !

4) De cijfers spreken voor zichzelf (...) : over de laatste drie jaar gezien is de duur van het verblijf in het ziekenhuis afgenomen, terwijl het aantal opgenomen patiënten gestadig toeneemt. Het lijkt ons dan ook volkomen onbillijk alleen rekening te houden met de bezettingsgraad voor de berekening van de verlaging van het aantal bedden.

5) Een bezettingsgraad berekend op de zeven dagen van de week heeft vandaag de dag niet veel zin meer. Tijdens weekdays ligt de gemiddelde bezettingsgraad van onze C-bedden ruim boven de 80%, terwijl die in het weekend 60% bedraagt.

6) In onze instelling worden, voor een zieke die wordt geopereerd na drie dagen te hebben doorgebracht in dienst D, de eerste drie dagen aangerekend in D en de overige in C. Het zou dan ook logisch zijn uit te gaan van C en D samen, waarvoor de bezettingsgraad voor de referentieperiode gemiddeld hoger is dan 80%.

Op basis van deze zes argumenten en omdat het om universitaire bedden gaat, kunnen wij het voorstel tot afschaffing van de C-bedden niet aanvaarden.

(...)"

3. Tijdens zijn vergadering van 10 december 1993 heeft de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen een advies uitgebracht waarin hij "oordeelt niet te beschikken over voldoende en relevante gegevens om een gegrond advies uit te brengen over de afschaffing van onderbezette bedden waarop het besluit betrekking heeft.". De Raad heeft de problemen benadrukt die rijzen door de strikte toepassing van de bepalingen van het besluit en, inzonderheid, het feit dat de bezettingsgraad het enige criterium is, ten koste van andere, even bruikbare criteria.

4. Op 3 maart 1994 heeft de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap de volgende beslissing genomen :

" Gelet op de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, inzonderheid op de artikelen 68, 71, 73, 74 en 76;

Gelet op het koninklijk besluit van 30 januari 1989 houdende vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten alsmede tot nadere omschrijving van de ziekenhuisgroeperingen en van de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 12 oktober 1993, inzonderheid op de artikelen 20, 21 en op de bijlage, houdende

bepaling van de wijze waarop het aantal te schrappen erkende bedden moet worden berekend;

Gelet op het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van 5 november 1987 tot bepaling van de nadere regels voor de erkenning en de sluiting alsook van de procedure inzake beroep voor de ziekenhuizen en de ziekenhuisdiensten, inzonderheid op de artikelen 11 en 12;

Overwegende dat bij het koninklijk besluit van 30 januari 1989, gewijzigd bij het K.B. van 12 oktober 1993 het juridisch kader wordt ingevoerd van de maatregelen vastgesteld bij het protocol van 28 juli 1993 tussen de Federale Regering en de in artikel 59bis, 59ter en 108ter van de Grondwet bedoelde overheden inzake het te voeren gezondheidsbeleid;

Aangezien de bezettingsgraad van uw dienst heelkunde lager is dan het bezettingspercentage vastgesteld bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 januari 1989;

Gelet op het aantal te schrappen bedden (9 C) dat met toepassing van artikel 20 van het voormelde K.B. van 30 januari 1989, gewijzigd bij het K.B. van 12 oktober 1993, volgens de formules voorgeschreven in de bijlage bij datzelfde besluit is vastgesteld op basis van de jaarstatistiek die u hebt meegedeeld;

Gelet op het voorstel tot intrekking van de erkenning van de onderbezette bedden waarvan mijn Diensten (het Directoraat-generaal Gezondheid) u op 10 november 1993 in kennis hebben gesteld;

Gelet op de memorie die u op 23 november 1993 hebt ingediend;

Gelet op het advies van de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen, uitgebracht op 10 december 1993;

Stel ik u in kennis van de intrekking van de erkenning van 9 C-bedden.

Zo u tegen deze beslissing geen beroep instelt, heeft zij, krachtens artikel 12 van het voornoemde besluit van de Executieve d.d. 5 november 1987, uitwerking met ingang van de elfde dag vanaf de kennisgeving ervan
...".

5. Op 16 maart 1994 heeft de verzoekende partij een opschortend beroep ingesteld bij de

Beroepscommissie, opgericht bij artikel 76 van de wet op de ziekenhuizen. Op 17 januari 1996 heeft de Beroepscommissie de volgende beslissing getroffen :

" (...)

2.1.1. In een eerste middel zet appellante uiteen dat alleen de intrekking van de erkenning van een ziekenhuis of van een ziekenhuisdienst wettig is, niet de intrekking van de erkenning van ziekenhuisbedden.

2.1.2. Aangezien geïntimeerde op dit eerste middel antwoordt dat het bestreden koninklijk besluit van 30 januari 1989 voorgelegd is aan de Raad van State en dat deze over dat punt geen enkele opmerking heeft gemaakt.

2.1.3. Aangezien de bestreden beslissing genomen is ter uitvoering van artikel 20, § 1, van het K.B. van 30 januari 1989 houdende vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten alsmede tot nadere omschrijving van de ziekenhuisgroeperingen en van de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen, bij welk besluit de Minister het aantal bestaande bedden heeft aangepast en erkend overeenkomstig de formules vermeld in de bijlage bij het K.B. van 30 januari 1989;

Aangezien de erkenning van een dienst voor een bepaald aantal bedden inhoudt dat die bedden samen met de dienst erkend zijn;

Aangezien de intrekking van de erkenning van bedden in een dienst inhoudt dat de erkenning van die dienst met een bepaald aantal bedden wordt ingetrokken en dat aan diezelfde dienst een nieuwe erkenning voor een kleiner aantal bedden wordt verleend;

Aangezien het dispositief van de omstreden ministeriële beslissing van 3 maart 1994 betreffende de intrekking van de erkenning van een ziekenhuisdienst, inzonderheid het tiende lid, waarbij de aan de eisende partij verleende erkenning wordt ingetrokken voor 9 bedden van kenletter C bij de VZW 'Cliniques Universitaires Saint-Luc' te Brussel en inzonderheid het elfde lid van diezelfde beslissing, waarin wordt gesteld dat ten gevolge van die intrekking van erkenning het aantal erkende bedden in dienst C teruggebracht is tot 345, dan ook betekent dat de erkenning van ziekenhuisdienst C wordt ingetrokken en dat voor diezelfde dienst een nieuwe erkenning wordt verleend, doch voor een kleiner aantal bedden;

Aangezien de Minister terzake dan ook wel degelijk bevoegd is;

2.2.1. In een tweede middel zet appellante uiteen dat alleen de Koning bevoegd is om te bepalen hoeveel bedden een universitaire ziekenhuisdienst mag bevatten. Het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen moet worden ingewonnen. Wijzigingen betreffende de universitaire ziekenhuisbedden kunnen alleen op verzoek van de academische overheden worden aangebracht.

2.2.2. Aangezien geïntimeerde op dit tweede middel antwoordt dat de Federale Staat na advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen inderdaad een ziekenhuis als universitair ziekenhuis kan aanwijzen, maar dat anderzijds de Gemeenschappen bevoegd zijn om, na advies van de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen, aan die ziekenhuizen een erkenning te verlenen én om die erkenning in te trekken.

2.2.3. Aangezien artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, bepaalt dat "met het oog op de toepassing van deze gecoördineerde wet ... als universitaire ziekenhuizen (worden) beschouwd ziekenhuizen die, gelet op hun eigen functie op het gebied van de verzorging, het onderwijs en het toegepast wetenschappelijk onderzoek, voldoen aan de voorwaarden gesteld door de Koning en als dusdanig door Hem worden aangewezen op voorstel van de academische overheid van een Belgische universiteit.";

Aangezien artikel 3 van het K.B. van 14 november 1978 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis of als universitaire ziekenhuisdienst bepaalt dat "vooraleer een einde wordt gesteld aan de aanwijzing van een universitair ziekenhuis of ziekenhuisdienst, ... het advies van de ziekenhuisraad (wordt) ingewonnen, nadat ... aan de betrokken academische overheid en de eigenaar van de inrichting (de kans geboden is) om te worden gehoord"; en het in casu niet gaat om een intrekking van de aanwijzing als universitaire dienst maar om een intrekking van de erkenning van bedden;

Aangezien artikel 4 van datzelfde K.B. van 14 november 1978 bepaalt dat "indien de academische overheid een wijziging verlangt inzake de ziekenhuisbedden die als universitair zijn aangewezen, ... de in artikel 1 bedoelde procedure van toepassing (is)."; en het hier niet gaat om een wens van de academische overheid maar om een ministeriële beslissing;

Aangezien die artikelen de toepassing van het K.B. van 30 januari 1989 niet in de weg staan;

Aangezien in artikel 1 van het K.B. van 30 januari 1989 de werkingssfeer van dat K.B. wordt bepaald en de universitaire ziekenhuizen daarvan deel uitmaken; Aangezien geïntimeerde wettelijk bevoegd was artikel 20, § 1, eerste lid, van het K.B. van

30 januari 1989 toe te passen, dat wil zeggen het aantal bedden te verlagen;
Aangezien het middel ongegrond is.

2.3.1. In een derde middel zet appellante uiteen dat de steller van de handeling uit de onwettige verlaging van het aantal bedden een soortgelijke regel wil afleiden voor de universitaire bedden. De executieve is bevoegd om de organieke wetgeving inzake de programmatie en de erkenning van verzorgingsinstellingen aan te vullen met nadere regels, doch niet wat de aanwijzing van de universitaire ziekenhuizen, de universitaire ziekenhuisdiensten en de universitaire ziekenhuisbedden betreft.

2.3.2. Aangezien geïntimeerde tegen dit derde middel inbrengt dat, zoals uiteengezet in punt 2.1.2., het koninklijk besluit van 30 januari 1989 is voorgelegd aan de Raad van State en dat die Raad dienaangaande geen enkele opmerking heeft gemaakt;

Aangezien alleen de Franse Gemeenschap bevoegd is de federale regels toe te passen; het gaat in casu geenszins om de intrekking van een erkenning op basis van criteria en normen die de Franse Gemeenschap voor zichzelf zou hebben vastgesteld tot aanvulling van de organieke wetgeving. Ten slotte vloeit uit artikel 1 van het K.B. van 30 januari 1989 voort dat dit K.B. van toepassing is op alle ziekenhuizen, dus ook op de universitaire ziekenhuizen.

2.3.3. Aangezien het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van 5 november 1987 tot bepaling van de nadere regels voor de erkenning en de sluiting alsook van de procedure inzake beroep voor de ziekenhuizen en de ziekenhuisdiensten, zware medisch-technische diensten, afdelingen, functies, initiatieven van beschut wonen en samenwerkingsverbanden van psychiatrische instellingen en diensten, zoals uit het opschrift ervan blijkt, alleen betrekking heeft op de procedure;
Aangezien de bestreden handeling steunt op het K.B. van 30 januari 1989;
Aangezien de Franse Gemeenschap alleen bevoegd is voor de concrete toepassing van de normen voor de erkenning;
Aangezien het middel ongegrond is.

2.4.1. In een vierde middel zet appellante uiteen dat de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen geen gemotiveerd advies heeft uitgebracht.

2.4.2. Aangezien geïntimeerde tegen dit vierde middel inbrengt dat de zaak op geldige wijze bij het adviesorgaan aanhangig is gemaakt. Dat orgaan heeft

een advies uitgebracht (het heeft zich onbevoegd verklaard omdat de intrekking van de erkenning louter op een berekening steunde en omdat er geen mogelijkheid bestond om een afwijking toe te staan en een evaluatie derhalve doelloos was). De Minister was niet gebonden door dat advies.

2.4.3. Aangezien de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen om advies is gevraagd; en dit advies op 10 december 1993 is uitgebracht; en dit advies vermeld is in de negende alinea van de kennisgeving van de intrekking van de erkenning; en de Ministers niet gebonden waren door dat advies; Aangezien het middel ongegrond is.

OM DEZE REDENEN,
VERKLAART DE COMMISSIE
het beroep ontvankelijk, doch ongegrond en
bevestigt zij de beroepen beslissing";

Dat is de beslissing die thans wordt bestreden. Van die beslissing is aan de verzoekende partij kennis gegeven bij een brief die zij op 2 februari 1996 ontvangen heeft.

Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel ontleent "aan schending van artikel 149 van de Grondwet, aan dwaling omtrent het recht en de feiten in de doorslaggevende motieven van de bestreden handeling, aan verkeerde toepassing van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aan onbevoegdheid van de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap om de beslissing van 3 maart 1994 te treffen, aan schending van de artikelen 70 tot 74 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, aan schending van de artikelen 11 en 12 van het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van 5 november 1987 tot bepaling van de nadere regels voor de erkenning en de sluiting alsook van de procedure inzake beroep voor de ziekenhuizen en de ziekenhuisdiensten, met toepassing van 159 van de Grondwet, gecoördineerd op 17 februari 1994, aan onwettigheid en aan verkeerde toepassing van afdeling 2 van hoofdstuk IV van het koninklijk besluit van

30 januari 1989 houdende vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten alsmede tot nadere omschrijving van de ziekenhuisgroeperingen en van de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen, alsook aan machtsoverschrijding;

dat zij aanvoert dat in de bestreden handeling voor recht wordt gezegd dat het in het middel vermelde koninklijk besluit van 30 januari 1989 wettig is omdat het ter fine van advies is voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State, die geen enkele opmerking heeft gemaakt, terwijl dat advies er niet toe strekt en er evenmin toe leidt dat aan de akte waarop dat advies betrekking heeft het label van wettige akte wordt verleend;

dat zij beweert dat de beslissing die de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap op 3 maart 1994 heeft genomen, welke beslissing bij de bestreden handeling bekrachtigd is, er alleen toe strekt de erkenning van ziekenhuisbedden in te trekken, terwijl voor zodanige intrekking geen grond te vinden is in de artikelen 70 tot 72, noch in de artikelen 73 tot 74 van de voormelde wet op de ziekenhuizen, noch in de artikelen 11 en 12 van het voormelde besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van 5 november 1987, aangezien die bepalingen alleen betrekking hebben op de erkenning en de intrekking van de erkenning van een ziekenhuis of van een ziekenhuisdienst, terwijl daarvoor net zo min een grond te vinden is in het koninklijk besluit van 30 januari 1989, dat niet op wettige wijze het begrip erkende bedden heeft kunnen invoeren en bepalen dat het niet halen van de bezettingsgraad de intrekking van de erkenning van de bedden zou meebrengen, terwijl een erkende ziekenhuisdienst, inzake capaciteit aan bedden, over een minimumaantal bedden moet beschikken, zonder dat het werkelijke aantal bedden, voor zover het tussen dat minimumaantal en de

door de programmatie voorgeschreven capaciteit gelegen is, kan worden beschouwd als een gegeven dat de erkenning van de dienst kan opleveren;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat aan de hand van de motivering van de bestreden handeling, kan worden vastgesteld dat de Beroepscommissie zich niet op het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State heeft gebaseerd; dat zij daarop laat volgen dat de verzoekende partij er geen belang bij heeft te betogen dat de verwerende partij alleen de erkenning van een volledige ziekenhuisdienst of van een ziekenhuis, doch niet van ziekenhuisbedden mocht intrekken, aangezien dat middel leidt tot de conclusie dat de verwerende partij ten aanzien van haar een zwaardere maatregel had moeten treffen dan die welke zij genomen heeft, dat zij hoe dan ook niets anders gedaan heeft dan toepassing maken van het voormelde koninklijk besluit van 30 januari 1989, zoals het gewijzigd is bij het koninklijk besluit van 12 oktober 1993, waarvan de rechtsgrond te vinden is in artikel 68 van de wet op de ziekenhuizen, zoals blijkt uit arrest nr. 39.444 van 22 mei 1992, inzake Institut médical Edith Cavell c.s., bij welk besluit, gelet op de artikelen 71 en 73 van de wet op de ziekenhuizen, aan de Koning een zeer ruime bevoegdheid wordt verleend inzake de normen voor de erkenning en de Koning gemachtigd wordt om normen vast te stellen teneinde het aantal bedden in een dienst aan te passen, en dat de bestreden handeling het voormelde besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 5 november 1987 niet heeft kunnen schenden, aangezien dat besluit alleen de procedure van erkenning regelt en geen fundamentele regel bevat;

Overwegende dat de verzoekende partij daarop antwoordt dat zij bij dat middel wel degelijk belang

heeft, aangezien dat middel ontleend is aan de onwettigheid van een beslissing die alleen strekt tot intrekking van de erkenning van 9 C-bedden, dat de verwerende partij dat middel ten onrechte interpreteert alsof het impliceert dat de enige regelmatige beslissing die zij had kunnen treffen erin zou hebben bestaan de erkenning van de dienst in te trekken, terwijl voor zulk een intrekking geen enkele reden zou zijn geweest, aangezien de verzoekende partij zowel vroeger als nu steeds heeft voldaan aan de voorwaarden bepaald bij de wetten en verordeningen waarvan de vervulling de reden is waarom haar dienst heerkunde erkend is; dat zij betoogt dat de erkenning van ziekenhuisbedden niet geregeld is in hoofdstuk III van titel III van de wet op de ziekenhuizen, aangezien dat hoofdstuk alleen betrekking heeft op de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten, zodat artikel 20, § 1, van het voormelde koninklijk besluit van 30 januari 1989 onwettig is, doordat daarbij het begrip "erkende bedden" wordt ingevoerd, terwijl artikel 68 van de wet op de ziekenhuizen overigens geen enkele rechtsgrond verleent aan die regeling, aangezien de Koning daarbij alleen gemachtigd wordt de minimumvoorwaarden inzake de capaciteit aan bedden en de activiteitsniveaus vast te stellen, doch Hem niet de mogelijkheid wordt geboden om, bovenop die minimale capaciteit aan bedden en de activiteitsgraad van die bedden, normen voor de erkenning voor te schrijven en vervolgens het aantal erkende bedden te bepalen; dat zij voorts stelt dat, aangezien de normen voor de erkenning nog steeds tot de bevoegdheid van de federale overheid behoren, in de aanhef van de intrekking van de erkenning van de C-bedden waartoe de verwerende partij besloten heeft, ten onrechte wordt verwezen naar het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve d.d. 5 november 1987, doordat de procedure voor de intrekking van de erkenning van bedden bij dat besluit alleen met schending van de

bevoegdheidsverdelende regels bepaald en geregeld is kunnen worden, aangezien dat begrip niet in de federale wetgeving voorkomt, zodat de verwerende partij, door tot zulk een intrekking te besluiten, noodzakelijkerwijze de artikelen 11 en 12 heeft geschonden;

Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie tot staving van haar eerste middel nog betoogt dat de bevoegde overheid zich ervan dient te vergewissen of het erkende ziekenhuis of de erkende ziekenhuisdienst wel voldoet aan de minimale voorwaarden inzake capaciteit aan bedden, technische uitrusting, medisch, paramedisch en verplegend personeel om een passende medische dienstverlening te kunnen garanderen, louter uit zorg voor de volksgezondheid, maar dat het begrip gesubsidieerde capaciteit iets heel anders is, aangezien de bevoegde overheid in het licht daarvan beslist welke maximale capaciteit aan bedden gesubsidieerd kan worden op basis van de budgettaire mogelijkheden terzake, een bezorgdheid die ter harte is genomen met behulp van de geprogrammeerde capaciteit aan bedden, waarboven geen enkele subsidiëring meer mogelijk is; dat het koninklijk besluit van 30 januari 1989 kan worden herleid tot een gebruik van het begrip erkenning om doeleinden te bereiken waarmee alleen de programmatie rekening mag houden;

Overwegende dat de verzoekende partij ten onrechte tegen de Beroepscommissie inbrengt dat die in de bestreden handeling heeft gesteld dat het voormelde koninklijk besluit van 30 januari 1989 regelmatig was omdat de afdeling wetgeving van de Raad van State daarover geen enkele opmerking had gemaakt; dat immers blijkt dat de bestreden handeling geen enkele bewering in die zin bevat;

dat de verzoekende partij eveneens ten onrechte tegen de Beroepscommissie inbrengt dat die, met schending van

artikel 159 van de gecoördineerde Grondwet, het voormelde koninklijk besluit van 30 januari 1989 heeft toegepast, terwijl bij dat besluit, bij ontstentenis van rechtsgrond, het begrip erkende bedden niet ingevoerd had mogen worden en niet bepaald had mogen zijn dat de erkenning bij onderbezetting van de bedden zou worden ingetrokken;

dat artikel 71 van de voormelde gecoördineerde wet op de ziekenhuizen immers als volgt luidt :

" Iedere in een ziekenhuis opgerichte dienst moet worden erkend door de Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft, de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, afdeling erkenning, gehoord. Om erkend te worden moet de dienst voldoen aan de in de artikelen 68 en 69 bepaalde normen en moet het ziekenhuis of de dienst zijn geïntegreerd in het in artikel 23 bedoelde programma. (...);

dat artikel 73 van diezelfde wet het volgende bepaalt :

" Wanneer wordt vastgesteld dat de voorwaarden bepaald door het artikel 71 niet meer worden nageleefd, kan de erkenning worden ingetrokken, de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, Afdeling erkenning, gehoord.

(...)

De Koning bepaalt de voorwaarden waaronder de definitief geworden beslissingen van intrekking of van weigering van erkenning moeten worden ter kennis gebracht en uitgevoerd."

dat artikel 74 van diezelfde wet als volgt luidt :

" De Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft mag, na het advies van de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, Afdeling erkenning, te hebben ingewonnen, de sluiting bevelen van een ziekenhuis of van een dienst die niet beantwoordt aan de in de artikelen 68 en 69 bedoelde normen.

De Koning legt, de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen, Afdeling erkenning, gehoord, de sluitingsprocedure vast en bepaalt de algemene voorwaarden waaronder die beslissing moet worden uitgevoerd.

De Minister die de Volksgezondheid onder zijn bevoegdheid heeft stelt de instellingen voor verzekering tegen ziekte en invaliditeit in kennis van de datum van de werkelijke sluiting van het ziekenhuis of de dienst.";

dat bij artikel 68 van dezelfde wet aan de Koning een algemene machtiging is verleend op basis waarvan hij normen kan vaststellen betreffende inzonderheid "de inrichting en de werking van elk soort van diensten", alsook "normen ... ondermeer met betrekking tot minimum vereisten inzake de capaciteit aan bedden, de technische uitrusting, het medisch, paramedisch en verplegend personeel, en tot het activiteitsniveau (...)" ;

dat daaruit volgt dat de Koning zijn bevoegdheid niet te buiten is gegaan door te voorzien in de erkenning van bedden en in de intrekking van de erkenning van die bedden in geval ze onderbezet zijn;

dat de verzoekende partij voorts ten onrechte betoogt dat de verwerende partij de bevoegdheid om de erkenning van bedden in te trekken niet kon putten uit het voormelde besluit van de Franse Gemeenschap d.d. 5 november 1987, doordat de artikelen 11 en 125 van dat besluit alleen voorzien in de erkenning van diensten; dat het voormelde artikel 12, waarbij wordt bepaald dat de beslissing van de Minister houdende weigering of intrekking van de erkenning de sluiting van de bedoelde bedden meebrengt, daarom nog geen schending inhoudt van de verdeling van de bevoegdheden tussen de Federale Staat en de Franse Gemeenschap, aangezien die bepaling alleen een herhaling vormt van de regel vervat in de artikelen 71 en 73 van de wet op de ziekenhuizen; dat aldus blijkt dat geen enkel onderdeel van het eerste middel gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel ontleent "aan schending van artikel 149 van de Grondwet, tegenstrijdigheid en dwaling omtrent het recht in de doorslaggevende motieven van de

bestreden handeling, aan onbevoegdheid van de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap om de beslissing van 3 maart 1994 te treffen, aan schending van artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, aan schending van de artikelen 1, § 1, 3 en 4 van het koninklijk besluit van 14 november 1978 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis of als universitaire ziekenhuisdienst, alsook aan schending van artikel 1 van het koninklijk besluit van 2 mei 1986 houdende aanwijzing van universitaire ziekenhuisdiensten voor de 'Université catholique de Louvain'; dat zij aanvoert dat in de bestreden beslissing voor recht wordt gezegd dat de verwerende partij op 3 maart 1994 niet besloten heeft de dienst van de verzoekende partij de hoedanigheid van universitaire ziekenhuisdienst te ontnemen, maar alleen de erkenning van ziekenhuisbedden in te trekken, dat "de intrekking van de erkenning van bedden van een ziekenhuisdienst de intrekking impliceert van de erkenning van een ziekenhuisdienst met een welbepaald aantal bedden en een nieuwe erkenning van diezelfde dienst, doch met een lager aantal bedden", en dat de beslissing van 3 maart 1994 van de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschap leidt tot een wijziging - en een verlaging - van het aantal bedden toegestaan in een ziekenhuisdienst die bij koninklijk besluit van 2 mei 1986 als universitaire ziekenhuisdienst is aangewezen, terwijl, enerzijds, alleen de Koning volgens artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen bevoegd is voor het regelen van het aantal bedden dat in zulk een dienst is toegestaan en, volgens artikel 3 van het in het middel vermelde koninklijk besluit van 14 november 1978, het advies van de Nationale Raad voor Ziekenhuisvoorzieningen moet worden ingewonnen eer een maatregel kan worden genomen die ertoe strekt een universitair ziekenhuis of een universitaire

ziekenhuisdienst niet langer als zodanig te bestempelen, en, anderzijds, volgens artikel 4 van datzelfde koninklijk besluit, een eventuele wijziging betreffende de ziekenhuisbedden die als universitair zijn aangewezen alleen op verzoek van de betrokken academische overheid kan geschieden, zodat de bestreden handeling, waarbij voor recht wordt gezegd dat de Minister-Presidente bevoegd was om te beslissen tot een eenzijdige maatregel die er alleen toe strekt de erkenning van universitaire ziekenhuisbedden in te trekken, de in het middel vermelde bepalingen schendt en steunt op tegenstrijdige en juridisch onjuiste motieven;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat artikel 4 van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen geen verband houdt met de intrekking van de erkenning van ziekenhuisbedden, zij het universitaire ziekenhuisbedden, en dat dit artikel alleen betrekking heeft op de aanwijzing van een ziekenhuis als universitaire instelling, zodat de beslissing om de erkenning van 9 C-bedden in een dienst van een universitair ziekenhuis in te trekken geen verband houdt met het voornoemde artikel 4, noch met de artikelen 3 en 4 van het koninklijk besluit van 14 november 1978 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis of als universitaire ziekenhuisdienst, en de rechtsgrond van die beslissing te vinden is in de artikelen 68 en volgende van de gecoördineerde wet op de ziekenhuizen en in het koninklijk besluit van 30 januari 1989, aangezien alle ziekenhuizen, zowel de universitaire als de niet-universitaire, dienen te beantwoorden aan de algemene normen die bij die bepalingen zijn opgelegd; dat de erkenning van 9 C-bedden in casu is ingetrokken omdat wegens de bezettingsgraad ervan niet langer aan de algemene normen voor de erkenning was voldaan; dat het advies van de Nationale Raad voor

ziekenhuisvoorzieningen bijgevolg niet behoefde te worden ingewonnen en de intrekking van de erkenning van de bedden geen gevolg behoefde te zijn van een verzoek van de academische overheid;

Overwegende dat de verzoekende partij daarop antwoordt dat, aangezien het ging om de intrekking van de erkenning van bedden - en dan nog van universitaire ziekenhuisbedden -, de verwerende partij had moeten vaststellen dat zij die beslissing niet alleen mocht nemen en dat zij, door het aantal erkende bedden te verlagen en terug te brengen tot onder het aantal geprogrammeerde bedden in een C-dienst van de verzoekende partij, zonder daartoe bevoegd te zijn en zonder inachtneming van het voorschrift om vooraf het advies van de Nationale Raad voor ziekenhuisvoorzieningen in te winnen, wijzigingen heeft aangebracht in het koninklijk besluit van 2 mei 1986 waarbij aan de verzoekende partij het recht is toegekend om de C-dienst met 354 geprogrammeerde universitaire ziekenhuisbedden te laten functioneren; dat zij aanvoert dat de programmatie en de erkenning van ziekenhuisbedden twee nauw verbonden handelingen zijn, zoals blijkt uit artikel 71, tweede lid, van de wet op de ziekenhuizen, dat als volgt luidt : "Om erkend te worden moet de dienst voldoen aan de in de artikelen 68 en 69 bepaalde normen en moet het ziekenhuis of de dienst zijn geïntegreerd in het in artikel 23 bedoelde programma.", wat aantoonst dat een ziekenhuis of een ziekenhuisdienst geprogrammeerd moet zijn om te kunnen worden erkend; dat zij voorts beweert dat de verwerende partij, door te steunen op het verzonnen begrip erkende bedden, zichzelf ten onrechte de bevoegdheid heeft toegeëigend het aantal bedden van een erkende dienst terug te brengen tot onder het aantal geprogrammeerde bedden;

Overwegende dat de bevoegdheid van de Franse Gemeenschap en van de Vlaamse Gemeenschap zich krachtens artikel 5, § 1, I, 1°, g), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen uitstrekt over, "wat het gezondheidsbeleid betreft, het beleid betreffende de zorgenverstrekking in en buiten de verplegingsinrichtingen, met uitzondering van de bepaling van de voorwaarden voor en de aanwijzing tot universitair ziekenhuis overeenkomstig de wetgeving op de ziekenhuizen";

dat artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, als volgt luidt :

" Met het oog op de toepassing van deze gecoördineerde wet worden als universitaire ziekenhuizen beschouwd ziekenhuizen die, gelet op hun eigen functie op het gebied van de verzorging, het onderwijs en het toegepast wetenschappelijk onderzoek, voldoen aan de voorwaarden gesteld door de Koning en als dusdanig door Hem worden aangewezen op voorstel van de academische overheid van een Belgische universiteit.";

dat bij een koninklijk besluit van 14 november 1978 de voorwaarden zijn vastgesteld om als universitair ziekenhuis of als universitaire ziekenhuisdienst te worden aangewezen; dat dit koninklijk besluit als volgt luidt :

" Artikel 1. § 1. Op voorstel van de academische overheid van een Belgische universiteit kan, na advies van de Ziekenhuisraad, door Ons de hoedanigheid van universitair ziekenhuis of ziekenhuisdienst worden verleend. (...) De volgende bescheiden moeten bij het voorstel worden gevoegd : (...) 2° de lijst met het aantal bedden, met aanduiding van de kenletter waaronder de betrokken dienst is erkend, in universitaire en gebeurlijk in niet-universitaire ziekenhuizen.

§ 2. Het aantal bedden die als universitair worden voorgesteld, mag niet hoger liggen dan het maximaantal dat aan de betrokken universiteit is toegekend krachtens het koninklijk besluit van 30 juni 1978 tot vaststelling van het maximaantal bedden dat van toepassing is voor de programmatie van de universitaire ziekenhuizen.

(...)

Art. 3. Vooraleer een einde wordt gesteld aan de aanwijzing van een universitair ziekenhuis of ziekenhuisdienst, wordt het advies van de Ziekenhuisraad ingewonnen nadat de kans geboden is aan de betrokken academische overheid en de eigenaar van de inrichting om te worden gehoord. Onze beslissing wordt met redenen omkleed.

Art. 4. Indien de academische overheid een wijziging verlangt inzake de ziekenhuisbedden die als universitair zijn aangewezen, is de in artikel 1 bedoelde procedure van toepassing.

(...)"

dat het koninklijk besluit van 24 december 1980 tot vaststelling van het maximumaantal bedden dat van toepassing is voor de programmatie van universitaire ziekenhuizen, uitgevaardigd met toepassing van de wet van 23 december 1963 op de ziekenhuizen, gewijzigd bij de wetten van 6 juli 1973 en 27 juni 1978, het volgende bepaalt :

" Artikel 1. Het maximum-aantal bedden voor de programmatie van universitaire ziekenhuizen, wordt vastgesteld op 7 405 voor het Rijk.
Per universiteit worden de volgende maxima vastgesteld :

(...)

7. 1 190 voor de 'Université Catholique de Louvain'.

(...)

Art. 3. Het koninklijk besluit van 30 juni 1978 tot vaststelling van het maximum-aantal bedden dat van toepassing is voor de programmatie van universitaire ziekenhuizen, wordt opgeheven."

dat bij het koninklijk besluit van 2 mei 1986 houdende aanwijzing van universitaire ziekenhuisdiensten voor de "Université Catholique de Louvain" de dienst heelkunde van de "Cliniques Universitaires Saint-Luc" te Sint-Lambrechts-Woluwe in de volgende bewoordingen is aangewezen als universitaire ziekenhuisdienst voor het volgende aantal bedden :

" Programmatie : 1190 bedden.
1. In de 'Cliniques Universitaires Saint-Luc', te
Sint-Lambrechts-Woluwe :
Heelkunde kenletter C 354 bedden
(...)" ;

dat het voormelde koninklijk besluit van 30 januari 1989 strekt tot vaststelling van aanvullende normen voor de erkenning van ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten en tot nadere omschrijving van de ziekenhuisgroeperingen en van de bijzondere normen waaraan deze moeten voldoen; dat dit koninklijk besluit, waarvan de rechtsgrond te vinden is in artikel 68 en volgende van de voormelde gecoördineerde wet op de ziekenhuizen, zoals uiteengezet is bij het onderzoek van het eerste middel, geen verband houdt met de programmatie van de ziekenhuizen, noch met de aanwijzing van de universitaire ziekenhuizen en ziekenhuisdiensten, maar alleen betrekking heeft op de erkenning ervan; dat dit koninklijk besluit, krachtens artikel 1 ervan, toepasselijk is op alle ziekenhuizen, afgezien van enige uitzonderingen, waartoe de Koning de universitaire ziekenhuizen niet heeft gerekend; dat artikel 16 van dat koninklijk besluit, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 12 oktober 1993, als volgt luidt :

" De bezettingsgraad van de onderscheidene soorten van ziekenhuisdiensten moet gemiddeld tijdens drie opeenvolgende jaren ten minste beantwoorden aan een bepaald percentage van bezetting. Dit percentage van bezetting wordt voor ieder van de hiernavolgende diensten als volgt vastgesteld : 1° de dienst voor diagnose en heelkundige behandeling (kenletter C) : 80%; 2° de dienst voor diagnose en geneeskundige behandeling (kenletter D) : 80%;
(...)" ;

dat artikel 20 van datzelfde koninklijk besluit, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 12 oktober 1993 en 23 december 1993, als volgt luidt :

" Indien de in artikel 16 bedoelde bezettingsgraad niet wordt bereikt, wordt het aantal bestaande en erkende

bedden aangepast overeenkomstig de formules die in bijlage van dit besluit worden vastgesteld (...)"

dat de Beroepscommissie haar beslissing op wettige wijze heeft gemotiveerd door te besluiten dat artikel 4 van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, en de artikelen 3 en 4 van het voormelde koninklijk besluit van 14 november 1978 niet wegnamen dat het voornoemde koninklijk besluit van 30 januari 1989 kon worden toegepast, dat artikel 1 van dat koninklijk besluit ook van toepassing was op de universitaire ziekenhuizen en dat de verwerende partij op grond van artikel 20, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 30 januari 1989 bevoegd was om te beslissen tot verlaging van het aantal erkende bedden in de diensten van de verzoekende partij; dat het tweede middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel ontleent "aan schending van artikel 149 van de Grondwet, aan verkeerde toepassing van artikel 3, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, aan dwaling omtrent het recht en de feiten in de doorslaggevende motieven, aan onbevoegdheid van de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschapsregering ten aanzien van haar beslissing van 3 maart 1994, aan schending van de wet op de ziekenhuizen, gecoördineerd op 7 augustus 1987, aan schending van de artikelen 1, § 1, en 3, tweede lid, van het koninklijk besluit van 14 november 1978 tot vaststelling van de voorwaarden om te worden aangewezen als universitair ziekenhuis of als universitaire ziekenhuisdienst, aan schending van artikel 1 van het koninklijk besluit van 2 mei 1986 houdende aanwijzing van universitaire ziekenhuisdiensten voor de 'Université Catholique de Louvain', aan verkeerde toepassing van artikel 2 van het decreet van 30 maart 1983 betreffende de organisatie van verzorgingsinstellingen in de Franse Gemeenschap, aan

verkeerde toepassing van de artikelen 11 en 12 van het besluit van 5 november 1987 van de Franse Gemeenschapsexecutieve tot bepaling van de nadere regels voor de erkenning en de sluiting alsook van de procedure inzake beroep voor de ziekenhuizen en de ziekenhuisdiensten, alsook aan machtsoverschrijding";

Overwegende dat de verzoekende partij haar argumenten uiteenzet in verscheidene onderdelen die nauw aansluiten bij die van het eerste en het tweede middel; dat, aangezien die middelen ongegrond zijn geacht, dit middel om dezelfde redenen van de hand moet worden gewezen;

Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel ontleent "aan schending van artikel 149 van de Grondwet, aan ontstentenis van motieven of op zijn minst aan ontoereikendheid van de motivering, aan dwaling omtrent het recht en omtrent de feiten in de motieven, aan onwettigheid van de beslissing d.d. 3 maart 1994 van de Minister-Presidente van de Franse Gemeenschapsregering doordat ze een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en doordat ze een schending inhoudt van artikel 11 van het besluit van de Franse Gemeenschapsexecutieve van 5 november 1987 tot bepaling van de nadere regels voor de erkenning en de sluiting alsook van de procedure inzake beroep voor de ziekenhuizen en de ziekenhuisdiensten"; dat zij aanvoert dat in de bestreden beslissing onvoldoende wordt ingegaan op het middel waarin wordt aangevoerd dat de beslissing die de verwerende partij op 3 maart 1994 heeft genomen onvoldoende gemotiveerd is doordat ze steunt op een advies d.d. 10 december 1993 van de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen,

terwijl dat advies niet integraal is overgelegd, noch samen met die beslissing is meegedeeld;

Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat haar beslissing van 3 maart 1994 regelmatig gemotiveerd was door de uitdrukkelijke verwijzing naar het voormelde koninklijk besluit van 30 januari 1989 en dat de voormelde wet van 29 juli 1991 haar overigens geenszins verplichtte aan de verzoekende partij kennis te geven van het advies van de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen; dat de Beroepscommissie het middel, ontleend aan de ontstentenis van motivering van de beslissing van 3 maart 1994 derhalve kon verwerpen, zelfs in beknopte bewoordingen;

Overwegende dat de verzoekende partij daarop antwoordt dat het advies dat de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen op 10 december 1993 heeft geformuleerd in tegenspraak is met de ministeriële beslissing van 3 maart 1994 en dat de verwerende partij bijgevolg omtrent de door haar gemaakte keuze uitleg had moeten verschaffen; dat een omstandige motivering van de beslissing van de verwerende partij vereist was, te meer daar de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen volgens haar in casu geweigerd heeft zijn advies te kennen te geven, aangezien die Raad van oordeel was dat hij niet beschikte over voldoende relevante gegevens om zich over de schrapping van onderbezette bedden uit te spreken; dat een administratief rechtscollege zich er hoe dan ook niet mag mee vergenoegen zijn beslissing in summiere en vage bewoordingen te motiveren;

Overwegende dat de verwerende partij in de beslissing die zij op 3 maart 1994 heeft genomen, heeft aangegeven welke wets- en verordeningsbepalingen zij heeft toegepast en op nauwkeurige wijze de feitelijke

omstandigheden heeft beschreven waarop de intrekking van de erkenning van 9 C-bedden steunt; dat de verwerende partij haar beslissing aldus op passende wijze gemotiveerd heeft; dat zij niet verplicht was om daarenboven het advies van de Gemeenschapsraad voor Verzorgingsinstellingen mee te delen, te meer daar dat advies niet in tegenspraak lijkt met de beslissing van de verwerende partij; dat in de bestreden handeling in passende bewoordingen wordt geantwoord op het middel dat ontleend is aan de ontoereikendheid van die motivering; dat het vierde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op dertien januari 1900 achtennegentig door :

de HH.	CLOSSET,	kamervoorzitter,
	HANSE,	staatsraad,
	LEWALLE,	staatsraad,
	HARMEL,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

P. HARMEL.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.